

RACHEL WELLS

Alfie

Kat in opleiding

Vertaling Jet Matla

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Rachel Wells
Oorspronkelijke titel: *Alfie's Apprentices*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Jet Matla
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design / Istock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 7391 0 (e-book)
NUR 302

Rachel Wells Asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Originele uitgave verschenen bij Avon, een divisie van HarperCollins UK, Londen.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Er hing een gespannen sfeer in ons gedeelte van Edgar Road. Auto's reden af en aan en overal liepen mensen voorbij, maar wij stonden met z'n allen op het trottoir. Al mijn gezinnen, vrienden en katten stonden dicht tegen elkaar aan.

Niemand scheen te weten wat je op zo'n moment moest doen. Het liefst zou ik het op een jammeren zetten, maar ik probeerde me te vermannen. Ik wreef tegen Jonathans heen en hij leek zich op zijn beurt groot te houden. Hij hield het handje vast van zijn dochter, Summer. De auto was volgeladen, de portieren stonden open, zodat de passagiers in konden stappen. Maar niemand van ons wilde dat het ging gebeuren.

'Oké,' zei Matt met schorre stem. 'Dan gaan we maar.' Hij deed zijn best iedereen naar de auto te krijgen, maar de tegenzin was onmiskenbaar.

'Ik wil niet!' riep Martha, terwijl ze naar Summer rende en haar stevig vasthield.

'Ik ook niet,' zei Henry. Hij liep naar Toby en legde een arm om zijn schouder.

De kinderen waren net broers en zussen, of op z'n minst neefjes en nichtjes. Ze waren samen opgegroeid en speelden

altijd samen, zowel op school als thuis. Dit was zo moeilijk, zo afschuwelijk. Ik wilde dit niet.

‘O jeetje, ik wil dit helemaal niet,’ zei Polly alsof ze mijn gedachten kon lezen. Ze huilde, waarna Claire troostend een arm om haar heen sloeg. Ook ik had wel willen huilen. Franceska, Tomasz en de jongens stonden achter ons. Ze hadden al afscheid genomen. Tomasz hield Franceska stevig vast.

‘We zien jullie vast snel terug,’ zei Matt, die probeerde vrolijk te klinken. Rakker, de mopshond, was aangelijnd, maar kwam ons toch gedag zeggen. We zaten op een rijtje naast elkaar: Sneeuwbal, mijn zoon George, Hana en de kittens Tigger, Santa, Sterre, en ik. We waren allemaal hiernaartoe gekomen om afscheid te nemen, al wilden we dat niet.

‘Ik zal jullie missen,’ zei Rakker met zijn ogen opengeperd. Volgens mij begreep hij niet wat er allemaal gebeurde. Hij dacht vast dat hij op vakantie ging, maar dat was niet zo. Mijn hart brak bij het idee hem niet meer elke dag te zien.

‘We zullen jou ook missen, Rakker,’ zeiden we toen Polly hem oppakte, in zijn hondenmand deed en die in de auto zette. Ik werd overmand door droefheid.

Mijn lieve Polly en Matt, de kinderen en de hond gingen verhuizen. De grote verhuishwagen was al eerder vertrokken, en ze stonden op het punt in hun auto te stappen en erachteraan te gaan. En ja, we zouden ze vast weerzien, maar wanneer? Zeker niet elke dag of elk weekend.

Een voor een namen de volwassenen afscheid. Sylvie zoende Polly en Matt op de wangen en knuffelde de kinderen. Haar vriend Marcus deed hetzelfde. Franceska, die ook op gelukkige momenten erg emotioneel was, snikte het uit. Tomasz, haar man, probeerde zich net als Jonathan en Matt groot te

houden, maar ook zijn ogen stonden vol tranen. Ik voelde me net zo, zo deden mannen nu eenmaal. Toen nam Jonathan afscheid en terwijl hij Matt omhelsde, zag ik hem een beetje breken, maar toen de kinderen allemaal snikkend afscheid namen, was hij het die ze troostte. Claire en Polly omhelsden elkaar voor de laatste keer en Claire hielp de kinderen na een laatste zoen de auto in. Tranen, omhelzingen en kussen waren overal, maar toen werd de motor gestart en ze waren weg.

Ons groepje bleef achter op de stoep en zwaaide ze uit. Ik kreeg een brok in mijn keel terwijl ik de auto zag verdwijnen. Ze zouden niet langer deel van mijn dagelijkse leven uitmaken zoals ze dat jarenlang hadden gedaan. Ik wenste vurig dat ze terugkwamen om te zeggen dat het een vergissing was geweest. Maar toen we daar nog even zo stonden te wachten, besepte ik dat het niet ging gebeuren. Ze waren weg en dat was dat.

Afscheid nemen was nooit gemakkelijk.

Hoofdstuk 1

Het was een heldere maar winderige dag toen ik met mijn vriendin Sneeuwbal mijn ochtendwandelingetje maakte. De belofte van de lente hing in de lucht, de geuren van bloeiende bloemen, de felle kleuren... En toch was ik in een meditatieve stemming. Zelfs in een wat melancholieke bui, zouden sommigen zeggen.

‘Verbazingwekkend hoe alles steeds maar verandert, terwijl er toch zo weinig verandert,’ zei ik peinzend.

‘Probeer je nou filosofisch te doen?’ vroeg Sneeuwbal plagerig. ‘Alfie Einstein?’

‘Volgens mij was hij geen filosoof,’ kaatste ik terug, maar wel met een grijns om te laten zien dat ik niet beledigd was. Ik ben als kat natuurlijk behoorlijk filosofisch aangelegd, altijd aan het prakkeseren, en ik had echt niemand nodig om dat te bevestigen. Een van de goede kanten van ouder worden is dat je jezelf beter kent dan toen je jong was. Binnen mijn eigen vacht zat ik vol zelfvertrouwen. En Sneeuwbal wist dat best, maar ze hield er nu eenmaal van me te plagen.

Ik vond het prettig dat we zo’n ontspannen relatie hadden. Nu we allebei ouder en wijzer waren geworden, lukte het ons

van elkaars gezelschap te genieten zonder al te veel druk. Het was een innige maar volwassen relatie.

‘Nee, niet echt,’ vervolgde ik. We liepen langs het huis dat mijn andere gezin – Polly, Matt, hun kinderen en hun hond Rakker – onlangs had verlaten.

Zelfs weken later vond ik het nog altijd moeilijk om langs dat huis te lopen omdat er niemand meer woonde, en dan miste ik ze ontzettend. Gek hoe ze zo’n leegte in mijn leven en dat van de mensen hadden achtergelaten. We hadden immers zoveel andere mensen en katten om ons heen, maar er was toch nog ruimte in mijn hart om ze te missen.

Ik stond even stil om te kijken naar het lege huis, zonder lampen aan, zonder teken van leven. Jongens, wat zou ik graag willen dat ze er nog woonden. Allemaal. Wie had gedacht dat ik ooit zoveel van een hond kon houden, maar het was wel zo. Mijn kleine Rakker. Hoewel hij behoorlijk mollig was geworden en zeker drie keer zo groot was als ik.

Ik kon er niets aan doen, maar ik werd opeens heel erg moe. Ik ging voor het tuinpad zitten en mauwde klaaglijk, want ik voelde het gemis door mijn hele lijf.

‘O, Alfie,’ zei Sneeuwbal op zachte toon. ‘Ik weet dat het verdrietig is, maar weet je nog? Toen ik moest verhuizen waren we allebei kapot van verdriet, maar we zijn toch weer bij elkaar gekomen.’

Ik keek naar Sneeuwbal, mijn eerste vriendinnetje, mijn huidige én hopelijk mijn laatste liefde. Ik stak mijn snorharen op.

‘Dat is helemaal waar, liefje,’ zei ik en ik voelde me dankbaar. Steeds wanneer ik me somber voelde, wist ik dat ik ook dankbaar moest zijn voor alles wat ik had. Omdat ik nu eenmaal meer geluk had dan anderen.

Je mist mensen niet als je niet van ze houdt. Verlies en liefde zijn verwisselbaar en liefde is het allerbelangrijkste van de wereld.

Ik ben Alfie, de drempelkat. Toen ik als een jong, dakloos katje aankwam in Edgar Road in Londen, zocht ik vier plekken om mijn tijd over te verdelen, om er zeker van te zijn dat ik altijd een huis had. En soms levert zo'n leven meer op dan verwacht, want het lukte me om al die gezinnen samen te brengen. Jonathan en Claire, die allebei alleen woonden toen ik in het begin bij ze kwam, zijn nu al meer jaren getrouwd dan ik sardientjes heb gehad. En dankzij mij werden ze vrienden met Franceska, Tomasz, Aleksy en Tommy, en met Polly, Matt en hun kinderen. Het is nogal wat, ik weet het, en sorry voor al die namen, maar zo kwam ik ook aan zoveel liefde in mijn leven. En dat was dus heel veel.

Nu wonen Franceska, Tomasz en hun jongens een paar straten verderop, naast hun restaurant, en we zien ze nog heel vaak. In tegenstelling tot Polly en Matt, zoals je weet, want die zijn nu verhuisd naar Bristol, waar Matt daar een baan kreeg aangeboden. Dat is heel ver weg, meer dan een paar straten in elk geval, dus het zal wel even duren voor ik hen weer zie. Maar ik weet zeker dat ik ze weer zal zien en daar klamp ik me maar aan vast.

Hoe ouder ik word, hoe meer ik inzie dat het leven nooit stilstaat. Als je mensen mist, betekent het dat je van ze houdt, en liefde is nu eenmaal nooit een slechte zaak – dat is mijn mantra. En dat wil ik iedereen om me heen laten weten. Je hart is zo groot, en als dat van jou ook maar voor een fractie zo vol is als het mijne, dan ben je een gelukkig mens.

Bovendien kan je nooit te veel mensen of te veel katten in je leven hebben. Dat is de basis van het leven van een drempelkat zoals ik.

Nu ik ouder ben, heb ik zoveel mensen en katten om me heen om me druk over te maken, dat ik nauwelijks nog tijd voor dutjes heb. En ik ben juist zo dol op dutjes. Ik heb drie kleinkittens die mijn zoon, George, en zijn vriendin Hana kregen zonder dat ze doorhadden wat er aan de hand was; Santa, Sterre en Tijger waren nu al bijna vijf maanden oud. En jongens, jongens, daar heb je poten vol aan. De afgelopen tijd hebben we op ons tandvlees gelopen met ze.

Ooit dacht ik dat mensen veel werk en tijd kostten, en daarna dacht ik dat mijn zoon George veel energie en tijd kostte, en toen dat Rakker de puppy veel energie kostte, maar niemand komt ook maar in de buurt van mijn kleinkittens.

Ik hou echt veel van ze, mijn hart barst van vreugde omdat ik ze in mijn leven heb, maar ze putten je wel heel erg uit. Ze putten ons allemaal uit, eerlijk gezegd. Maar we zouden het niet anders willen.

En daarom maakten Sneeuwbal en ik elke dag een wandelingetje, gewoon met ons tweetjes. We moesten ons weer opladen en van wat rust genieten. Rust is een zeldzaam goed in Edgar Road. Soms vraag ik me af of ik nog weet wat het is. Soms probeer ik te ontspannen, gewoon een beetje doezelen en genieten, maar die momenten zijn van korte duur en ze worden vaak verstoord door ofwel een kat, ofwel een mens. Of door beiden.

Ons voornaamste huis is dat van Claire en Jonathan, en ook George en de kleine katjes zijn er vaak te vinden. Jonathan kreunt wel dat hij struikelt over de katten, en dat gebeurt ook wel vaak, maar ik weet toch dat hij veel van ons houdt. Hij koopt sardientjes voor ons, wat mijn lievelingseten is, en dat zou hij toch niet doen als hij ons niet aanbiddelijk vond, of wel soms? Al dat gekreun en gezucht van hem moet je niet al te serieus nemen, al moet je oppassen dat hij je niet betrapt op een van zijn kasjmieren truien. Maar waarom verleid je ons dan ook met kasjmier als je liever niet hebt dat wij daarop gaan trappelen?

Echt, soms begrijp ik helemaal niets van mensen.

'Zeg, Alfie, zullen we maar naar Harolds huis lopen, nu we toch herinneringen aan het ophalen zijn? Gewoon, om even te kijken?' vroeg Sneeuwbal. Ik glimlachte bedroefd. Dat is weer een lang verhaal, dus ik hoop dat je wat geduld met me hebt.

Sneeuwbal was mijn allereerste poezenvriendin en jaren geleden woonde ze in het huis naast me. Zij en haar gezin moesten verhuizen, en mijn gezin haalde George als kitten in huis om me op te vrolijken. Veel later kwam Sneeuwbal weer in mijn leven terug toen ze bij Harold in Edgar Road kwam wonen. Helaas is Harold een paar maanden geleden naar een verzorgingshuis gegaan en zo kwam Sneeuwbal bij ons te wonen. Er wonen nu andere mensen in zijn huis, maar Sneeuwbal gaat er toch graag langs, want ze mist haar oude baasje en het huis waarin ze een tijd met hem heeft gewoond. We missen hem allemaal. Hij is een lieve, humeurige oude man aan wie we met plezier terugdenken, al is hij niet dood. Maar we mogen hem niet opzoeken en dat maakt ons wel verdrietig,

vooral George, die zijn beste vriend was. En Sneeuwbal mist hem nog wel het meest.

‘Natuurlijk, wat je maar wilt,’ zei ik. We liepen naast elkaar langs de huizen waar onze vrienden woonden en zagen onderweg ook een paar katten uit de straat. We begroetten ze, kletsten wat, en dat was heel plezierig.

Toen we aankwamen bij het huis van Harold, waren George en Sterre – ons enige poezenmeisje – er al.

‘Hé, jongen,’ zei ik toen we dichterbij kwamen. ‘Moest je ook aan Harold denken?’

‘Ja, want Marcus zei dat hij me mee wilde nemen om hem in het verzorgingshuis op te zoeken, en nu blijkt dat ze daar geen katten binnenlaten.’ Hij klonk verdrietig, en Sterre gaf hem een kopje. Ook Sneeuwbal deed dat. We hebben tenminste elkaar nog, dacht ik niet voor de eerste keer. Maar ik had niks met dat verzorgingshuis. Elke plek waar ze geen katten binnenlaten is een nare plek.

Dat deed me denken aan die keer dat Harold een tijd in het ziekenhuis lag en George daar binnen wist te sluipen... Ik was hem gevolgd en Rakker was mij weer gevolgd. Laten we maar zeggen dat het niet goed afliep.

‘Ik hoop dat je je niet in je kop haalt dat je toch binnen wilt komen,’ zei Sneeuwbal tegen George.

Precies wat ik ook dacht, al had ik toch het idee dat ze stiekem hoopte dat hij het wel zou doen.

‘Natuurlijk niet. Ik ben een verantwoordelijke vader, ik sluipt nooit ergens zomaar naar binnen,’ zei George en hij keek ernstig naar Sterre.

‘Nooit méér,’ verbeterde ik. George stond erom bekend op de vreemdste plaatsen binnen te komen toen hij nog klein

was, en niet alleen dat ziekenhuis. Zelfs ik hoopte stiekem dat het hem toch zou lukken, want het zou ons gelukkig maken om te weten dat tenminste een van ons Harold had opgezocht.

‘Papa zegt dat het niet goed is om ergens heen te gaan waar mama en hij geen toestemming voor geven,’ zei Sterre braaf. Ze was zo’n schattige kitten, lief maar ook grappig. Ik had geen lievelingetjes, want dat is niet eerlijk, maar omdat ze ons enige poezenmeisje was, verwenden we haar een beetje. Want ze kwam ook nog eens veel minder in de problemen dan de andere twee.

Ik stak mijn snorharen op naar George.

‘Goed advies, Sterre, dat heeft hij vast van een heel slimme kat,’ zei ik.

‘Goh, pa, je verandert ook nooit, hè?’ zei George lachend.

En nee, dat klopt. Zoals ik al zei: het leven verandert, mensen veranderen, maar ik zou nooit veranderen. Ik ben Alfie de drempelkat en dat zal ik altijd blijven.

Hoofdstuk 2

‘Claire, ik kan mijn sokken niet vinden!’ riep Jonathan luid.

‘Kijk eens in je sokkenla,’ zei Claire een stuk kalmer.

‘Ik kan mijn kont niet keren hier, die katten zitten overal!’
brulde Jonathan.

Claire zuchtte, trok haar wenkbrauwen op naar Summer en Toby die hun ontbijt aten en vertrok naar boven.

Dit was heel normaal bij ons. Elke ochtend was Jonathan wel íéts kwijt: sokken, das, autosleutels, mobieltje... Ooit riep hij zelfs dat hij zijn jasje kwijt was dat hij notabene aanhad!

Hij had een belangrijke baan, dat vertelt hij ons tenminste vaak, en het leverde nog steeds sardientjes op. Dus probeerde ik begrip voor hem op te brengen. Net als Claire. Maar hoe ze zo kalm kan blijven als het iedere dag weer raak is, dat snap ik niet. Hoewel, nu de kittens erbij waren, begreep ik wel dat het hopeloos chaotisch was in ons huis, en misschien werden niet-katten er dan een beetje gek van. Niet iedereen kan zich natuurlijk zo goed beheersen als ik.

Claire kwam weer beneden met Santa en Tijger in haar armen. Ze zette ze op de grond.

‘Alfie, ik weet niet waar George en Sterre zijn, dus kun jij deze twee in de gaten houden?’ vroeg ze. ‘En jongens, het

is tijd om je tanden te poetsen en je spullen te pakken voor school.'

'Miauw.' Natuurlijk zou ik dat doen. Ik keek naar de kater-tjes. 'Blijf hier beneden en kom niet in de buurt van Jonathan, voorlopig,' siste ik. 'Als jullie dat doen, krijg je wat van mijn ontbijt.' Ik had gaandeweg begrepen dat omkopen goed werkte bij kinderen, dus ook bij kittens. Iets lekkers of leuks werkte vroeger altijd goed bij George. Nog steeds, bedacht ik.

'Oké,' zei Santa. 'Maar waar is papa?'

Ik moest altijd even schrikken als ik de kittens mijn George 'papa' hoorde noemen. Ik voelde me dan trots en oud tegelijk. Mijn zoon was een vader... Wauw. Ik wilde eigenlijk een traantje wegpinken als ik dat had gekund.

'Ik denk dat hij met Sterre even een blokje om is,' zei ik. Ik zei er maar niet bij dat George tegenwoordig elke ochtend naar Harold's huis ging, sinds die keer dat Sneeuwbal en ik hem daar gezien hadden, en dat Sterre meestal met hem meeging. Ik wist dat hij hunkerde naar Harold's gezelschap, want ze waren immers jaren de beste vrienden geweest. Ik hoopte maar dat Harold snel zou opknappen zodat hij bij ons op bezoek kon komen. Toen hij naar het verzorgingshuis ging omdat hij niet in staat was voor zichzelf te zorgen, zei zijn familie dat hij ons wel een keer zou opzoeken als hij aangesterkt was, maar tot nog toe was dat niet gebeurd. Ik vermoedde wel dat hoewel George had gezegd daar niet naar binnen te sluipen, hij dat waarschijnlijk toch zou doen als hij Harold niet snel te zien kreeg. En dat kon ik wel begrijpen. Misschien kon ik het zelfs een beetje aanmoedigen...

Mijn hersentjes begonnen te snorren.

Mensen van wie we hielden niet kunnen opzoeken was niet

gemakkelijk. Sneeuwbal zou hoogstwaarschijnlijk meegaan... Over Sneeuwbal gesproken, ik had haar nog niet gezien vanmorgen, dus misschien was ze al met George op stap. Ik moest wat gaan doen. Ik kon niet blijven lummelen als iedereen zat te treuren bij Harolds huis, of wel soms? Er woonde tegenwoordig een jong stel, zonder kat overigens. We hadden nog geen kennis met hen gemaakt. Als ze het nou eens vervelend vonden dat er allemaal katten in hun tuintje rondhingen? Hoe onvoorstelbaar het ook is dat iemand niet van katten houdt, dat was ons al eens eerder overkomen. Je moest voorzichtig zijn. Ik hou van mensen, maar niet alle mensen houden van ons. Onbegrijpelijk, toch?

‘Jongens,’ zei ik tegen Tijger en Santa, die erg hun best deden stil te zitten, maar zich in allerlei bochten wrongen omdat ze zoveel energie hadden. Dat stilzitten lukte ze nooit zo goed. ‘We moeten iets verzinnen om jullie pa en Sneeuwbal op te vrolijken. Hebben jullie een idee?’

Hun uitdrukingsloze gezichtjes gaven me weinig hoop, maar het was te proberen.

‘We kunnen de grootste boom van de hele wereld gaan zoeken om erin te klimmen,’ zei Tijger.

‘Of de dikste vogel van de wereld en die doodmaken,’ zei Santa en hij liet zijn tanden blikkieren.

‘Oké, of wat dachten jullie van een familie-uitje?’ vroeg ik. Ik negeerde hun slechte en ietwat gevaarlijke voorstellen door met een briljant idee van mezelf op de proppen te komen, zoals gewoonlijk. ‘We kunnen met z’n allen naar Kliko bij het restaurant gaan en daar iets feestelijks eten,’ zei ik en ik likte mijn bek af bij de gedachte aan Franceska’s sardien-

tjes. Ze verwende ons altijd als we langskwamen. Het was een win-winidee.

‘O ja, en Kliko kan ons helpen met dingen dood te maken,’ zei Santa. Waar hadden we dit bloeddorstige kattenjong toch aan te danken? Ik schudde mijn kop.

‘Goed, dan doen we dat. Misschien niet met dingen doodmaken. Was jezelf maar even en maak je klaar. Wanneer de anderen terug zijn, vertellen we ze ons plan.’

Ik had weer een flitsend plan bedacht. Het was een tijd geleden dat ik een plan had gemaakt, maar het was weer helemaal terug. Ik werd altijd supergelukkig van het bedenken van een goed plan, vooral als het te maken had met mijn dierbaren blij maken. Zo’n kat ben ik nu eenmaal.

Met een hoop lawaai verliet Jonathan het huis, terwijl Claire de kinderen hielp met hun jassen en schoenen.

‘Vergeet je rugzakken niet!’ riep ze. Ik zag dat Toby een beetje treuzelde.

‘Toby, schiet eens op,’ drong Claire aan. ‘Wat is er?’ vroeg ze toen ze hem somber zag kijken.

‘Miauw,’ voegde ik eraan toe en ik gaf hem een kopje. Ja, wat scheelt eraan?

‘Hij mist Henry,’ zei Summer. ‘En ik mis Martha. Het waren onze beste vrienden en Toby en Henry liepen altijd samen naar school.’

Toby was onlangs naar de ‘grote’ school gegaan, en dat ging tot nu toe best, maar hij miste Henry wel.

‘O, Toob, luister. Ik bel Polly wel, en dan kunnen jij en Henry misschien na het eten even facetimen, goed?’

Hij keek op, glimlachte en knikte.